

คดีหมายเลขดำที่ พ๗๒๙/๒๕๖๐

คดีหมายเลขแดงที่ พ๗๒๙/๒๕๖๑

ศาลจังหวัดสุรินทร์

ป.พ.พ. ละเมิด มาตรา ๔๒๐, ๔๓๘ ประกันภัย มาตรา ๘๖๑

ป.วิ.อ. การฟ้องคดีแพ่งเกี่ยวเนื่องกับคดีอาญา มาตรา ๔๖

จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์โดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายอันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์ซึ่งเป็นภรรยาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายแต่เมื่อพิจารณารายงานการสอบสวนของพนักงานสอบสวน คำให้การของนาย ส. ซึ่งเป็นประจักษ์พยาน และภาพถ่ายประกอบคดี ปรากฏว่า รถยนต์ของจำเลยที่ ๑ ได้รับความเสียหายจากการชนกับรถจักรยานยนต์ของผู้ตายบริเวณตัวถังรถทางด้านขวาตอนท้าย บ่งชี้ให้เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์ถึงสี่แยกเกิดเหตุก่อนผู้ตาย จากนั้นผู้ตายจึงขับรถจักรยานยนต์มาถึงสี่แยกและชนกับรถยนต์ของจำเลยที่ ๑ บริเวณตัวถังรถด้านขวาตอนท้าย พฤติการณ์ของผู้ตายที่ขับรถจักรยานยนต์มาตามถนนทางโทด้วยความเร็วโดยไม่ลดความเร็วลงหรือหยุดรอในขณะที่ผ่านสี่แยกที่เกิดเหตุจนเป็นเหตุให้เกิดการชนกันนั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ตายขับรถจักรยานยนต์โดยประมาทและมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายในเหตุละเมิดไม่ยิ่งหย่อนกว่าจำเลยที่ ๑ เมื่อต่างฝ่ายต่างประมาทในเหตุละเมิดไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน จึงไม่มีความรับผิดของจำเลยที่ ๑ ที่จะกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ตาย จำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้รับประกันภัยรถยนต์ของจำเลยที่ ๑ จึงหาได้มีความรับผิดในวินาศภัยดังกล่าวไม่

โจทก์ฟ้องขอให้จำเลยที่ ๑ ในฐานะผู้ทำละเมิด และจำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้รับประกันภัยต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในเหตุละเมิดเป็นเงิน ๑,๑๕๘,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าว นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

จำเลยทั้งสองให้การในทำนองเดียวกันว่า ผู้ตายขับรถจักรยานยนต์ไปยังสี่แยกเกิดเหตุด้วยความเร็วสูง เป็นเหตุให้ชนกับตัวถังทางด้านขวาของรถยนต์ที่จำเลยที่ ๑ ขับ จนผู้ตายถึงแก่ความตาย เหตุละเมิดเกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้ตายมากกว่าจำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๑ จึงไม่ต้องรับผิดชอบจำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้รับประกันภัยจึงไม่ต้องร่วมรับผิดกับจำเลยที่ ๑ ขอให้ยกฟ้อง

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการแรกว่า จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์โดยประมาททำให้ผู้ตายถึงแก่ความตายอันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์หรือไม่ เห็นว่า ในการพิจารณาพิพากษาคดีส่วนแพ่งศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๔๖ เมื่อข้อเท็จจริงในคดีอาญารับฟังว่าจำเลยที่ ๑ กระทำความผิดฐานกระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ ๑ ขับรถยนต์โดยประมาทจนเป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อโจทก์

คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยประการต่อมาว่า จำเลยทั้งสองต้องร่วมรับผิดต่อโจทก์หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า แม้จำเลยที่ ๑ จะกระทำละเมิดต่อโจทก์ก็ตาม แต่เมื่อพิจารณารายงานการสอบสวนของ

พนักงานสอบสวน คำให้การของนาย ส. ซึ่งเป็นประจักษ์พยาน และภาพถ่ายประกอบคดี ปรากฏว่า รถยนต์ของจำเลยที่ ๑ ได้รับความเสียหายจากการชนกับรถจักรยานยนต์ของผู้ตายบริเวณตัวถังรถ ทางด้านขวาตอนท้าย บ่งชี้ให้เห็นว่า จำเลยที่ ๑ ช้บรยนต์ถึงสี่แยกเกิดเหตุก่อนผู้ตาย จากนั้นผู้ตาย จึงขับรถจักรยานยนต์มาถึงสี่แยกและชนกับรถยนต์ของจำเลยที่ ๑ บริเวณตัวถังรถด้านขวาตอนท้าย พฤติการณ์ของผู้ตายที่ขับรถจักรยานยนต์มาตามถนนทางโทด้วยความเร็วโดยไม่ลดความเร็วลงหรือ หยุดรอในขณะที่ผ่านสี่แยกที่เกิดเหตุจนเป็นเหตุให้เกิดการชนกันนั้น ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ตาย ขับรถจักรยานยนต์โดยประมาทและมีส่วนในการก่อให้เกิดความเสียหายในเหตุละเมิดไม่ยิ่งหย่อนกว่า จำเลยที่ ๑ เมื่อต่างฝ่ายต่างประมาทในเหตุละเมิดไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน จึงไม่มีความรับผิดของ จำเลยที่ ๑ ที่จะกำหนดค่าเสียหายให้แก่ผู้ตาย จำเลยที่ ๒ ในฐานะผู้รับประกันภัยรถยนต์ของจำเลยที่ ๑ จึงหาได้มีความรับผิดในวินาศภัยดังกล่าวไม่

พิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ./

ทศยา มั่นยืน - ย่อ

นราพร กฤษฎาพิพัฒน์ - ตรวจ